

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 39668

гр. София, 06.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в закрито заседание на
шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИЛИНА ЛЮБ. ГАЧЕВА

като разглежда докладваното от ИЛИНА ЛЮБ. ГАЧЕВА Гражданско дело №
20221110161062 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.248 от ГПК.

Съдът е сезиран с молба от процесуалния представител на ищеца за изменение на
Решение № 14721/05.09.2023г. постановено по гр.д. № 61062/2022г. по описа на СРС, в
частта му относно присъдените в тежест на ищцовата страна и сторени в производството
разноски.

В молбата са изложени подробни съображения относно наличието на предпоставките
по чл.78, ал.2 ГПК, като ищцовата страна поддържа, че съдът неправилно е приел от една
страна, че е налице признание на иска от ответната страна, тъй като отправеното изявление
не било изрично и съставлявало признание на факт, а не на иск, че фактическият състав на
разпоредбата на чл.237, ал.3 ГПК не е изпълнен, както и от друга страна, неправилно е
приел, че с поведението си ответната страна не е станала причина за завеждане на
производството.

В срока за отговор, ищцовата страна, изразява становище за нейната неоснователност.
Оспорва наличието на материалните предпоставки по чл.38, ал.2 ЗАдв., като счита, че по
делото не са налице достатъчно доказателства за имущественото положение на ищцата,
както и за обстоятелството, че същата попада сред кръга от лица, ползващи се от
разпоредбата на чл.38, ал.2 ЗАдв. При условията на евентуалност излага съображения за
прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение по см. на чл.78, ал.5 ГПК.

След като провери подадената молба и материалите по делото, съдът намира за
установено следното:

Същата е подадена в срока за обжалване на решението съгл. разпоредбата на чл.248
ал.1 от ГПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество молбата за изменение на решението в частта за разноските е
неоснователна, поради следните съображения:

В случая в хода на процеса ответникът не оспорва, че вземанията за периода от
01.01.2011г. до 30.06.2011г. са погасени по давност. Дружеството не е претендирано
принудително заплащане на сумите, а ищецът не е отправил искане до него за отписване на
процесните суми, поради което съдът приема, че ответникът не е дал повод за завеждане на
иска.

Съдът намира за изцяло неоснователни съображенията на ищцовата страна, изложени в
молбата и свързани с твърденията за липса на признание от ответника, че вземанията,
предмет на исковото производство, са погасени по давност. Логически неправилни са
съображенията на ищцовата страна, че след като ответника признава погасяването по
давност на вземанията, предмет на производството, то той всъщност ги оспорва тяхното

възникване, тъй като само едно валидно възникнало право би могло да бъде погасено по давност. Тези свои съждения на ищцовата страна са вътрешнопротиворечиви сами по себе си, доколкото в изложението си, същата излага аргументи за липсата на валидно признание на иска от страна на ответника, като по-нататък допълва, че всъщност признаването, че вземанията са погасени по давност съдържа имплицитно оспорване на факта на тяхното възникване, поради което безпредметно се явява въобще обсъждането дали е налице валидно осъществено признание на иска от страна на ответника, дали същото е извършено в изискуемата от закона форма, дали волеизявлението е отправено от лице, натоварено изрично с такова правомощие и пр.

По-нататък, неоснователни са съображенията, изложени в молбата, че ответникът с извънпроцесуалното си поведение е дал повод за образуване и водене на настоящото производство, като ищцовата страна е изложила множество аргументи в тази насока. Както съдът и в решението си по съществото на правния спор, в частта му относно разпределението на отговорността за разноските, е посочил в извънпроцесуалното поведение на ответника, не са били налице действия, обусловили възникването на настоящия правен спор. Аргументите, развити от ищцовата страна са по-скоро свързани с обосноваването на нейната процесуална легитимация и в частност на наличието на правен интерес от воденето на исковото производство, а не толкова с процесуалното поведение на ответната страна, което именно да е станало повод за предявяване на исковата претенция. Право на кредитора е да търси доброволно изпълнение на погасените по давност задължения, доколкото е оставено на волята на длъжника дали ще ги изпълни. В този смисъл изпращането на писма, фактури и изобщо покани за плащане на погасените по давност суми от кредитора, свидетелства единствено, че кредиторът поддържа, че има такова вземане към длъжника. Право на кредитора е да кани длъжника да му плати и погасените по давност вземания, като на основание чл.118 от ЗЗД, ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла.

По отношение на възраженията, наведени с отговора на молбата по чл.248 ГПК, от ответната страна за липсата на достатъчно доказателства за съществуването на предпоставките по чл.38, ал.2 ЗАдв., настоящият съдебен състав намира, че твърденията на ответната страна в тази насока остават недоказани. Съдът, следва да отбележи, че тежестта от тяхното неустановяване по безспорен начин се носи именно от страната, която ги оспорва, тъй като същата евентуално би се ползвала от тях.

Предвид гореизложеното, съдът приема така подадената молба за изменение на постановеното Решение № 14721/05.09.2023г. постановено по гр.д. № 61062/2022г. по описа на СРС, в частта му относно присъдените в тежест на ищцовата страна и сторени в производството разноси, за неоснователна, поради което същата следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран и на основание чл.248 ал.3 от ГПК, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна, молба с вх. № 262059/21.09.2023г., за изменение на Решение № 14721/05.09.2023г. постановено по гр.д. № 61062/2022г. по описа на СРС, 140-ти състав, в частта му относно присъдените в тежест на ищцовата страна и сторени в производството разноси.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийския градски съд.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____